क्ष्यः पश्यद्भिरकारणास्मितसितं पाथोजकोशाकृति
श्मश्रूद्बोधकठोरमध्य रभसादुत्तप्ततताम्रप्रभं ।
प्रातर्जीर्णबिलक्षकेशविकृतिं वृद्धाजशीर्षोपमं वक्त्रं
नः परिहस्यते ध्रुवमिदं भूतैश्चिरस्थायिभिः ॥ ३८६ ॥
इत्याद्यनित्यताचिन्तादत्तशान्तिसुखादरः ।
राज्यं सत्यज्य स वनं प्लक्षप्रस्रवणं ययौ ॥ ३८७ ॥
गच्छ भद्र वनायैव तपस्याधीयतां मनः ।
सापायाः क्षणभङ्गिन्य एवंप्राया विभूतयः ॥ ३८८ ॥
तेन सत्यजता राज्यं लिखितेन निजासने ।
वैराग्यवासनोत्सेकः श्लोकेनानेन सूचितः ॥ ३८९ ॥
अभग्नशमसंवेगलब्धसिद्धिर्नराधिपः ।
श्रीपर्वतादावद्यापि भव्यानामेति दृक्पथं ॥ ३९० ॥
तथा याते प्रभोः पुत्रे मित्रशर्मा शुचान्वितः ।
वितस्तासिन्धुसंभेदे सभार्यो जीवितं जहौ ॥ ३९१ ॥
राज्यं समां समासार्द्धां कृत्वा स वसुधाधिपः ।
निःश्रेयसाप्तिनिःश्रेणीं सुधीः सिद्धिं समासदत् ॥ ३९२ ॥
वज्रादित्यो वप्पियको ललितादित्य इत्यपि ।
ख्यातोऽथ भूभृदभवद्यन्माता चकमर्दिका ॥ ३९३ ॥
स क्रूरचरितो भ्रातुः प्रजाह्लादविधायिनः ।